ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 364 **Τιμᾶται λεπτὰ 10.** ΤΕΤΑΡΤΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις δρ. 15.—Ἐν δὲ τῇ ἐπαρχ. δρ. 18.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ, ἅπαξ ἢ ὁλίγας, λ. 20, τρεῖς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 1 55, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 1 60.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΒΟΥΛΗ.

Δευτέρα, 23 *Ὀκτωβρίου.*

Φορτώνομαι τὴν ἐντολὴν τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*, ἐντολὴν νὰ τὸ ἀντιπροσωπεύσω παρὰ τῷ δημοσιογραφικῷ θεωρείῳ κατὰ τὰς ἤδη ἐπαπειλουμένας βουλευτικὰς συνεδριάσεις. Καὶ ἀνέρχομαι τὰς βαθμίδας τῆς μεγάλης εἰσόδου τοῦ Κοινοβουλίου, φιλοδοξῶν νὰ εἰσέλθω πρὸ τῆς ἐνάρξεως, μὲ τὴν ἐλπίδα γονιμωτέρου περιπάτου ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν διαδρόμων, μέχρις οὗ ἀνοιγῶσι τὰ θεωρεῖα, καὶ ἀνετωτέρας ἐγγύθεν ἐξετάσεως τῶν βουλευτικῶν ἐπισημοτήτων, ὧν αἱ πλεῖσται μοὶ εἶνε ὅλως ξέναι δυστυχῶς, διότι συγκαταριθμοῦμαι πρὸς τοὺς πλειότερον ἀείποτε μεριμνήσαντας διὰ κουζίνας, ἢ διὰ Δουζίνας . . . Ἐν τούτοις εἰς μάτην ἐπιδεικνύων τὸ φορτίον μου εἰς τοὺς πρὸ τῆς θύρας ἱσταμένους Κερβέρους, περιμένω νὰ μοῦ κάνουν τόπον, φυσικά· οἱ Κέρβεροι δὲν ἐπιτρέπουν τοιαύτην προνομιοῦχον προέλασιν εἰς ἀχθοφόρους, ἀλλ' εἰς βουληφόρους μόνον. Κι' ἐγὼ μετ' ἀφελείας ὁμολογῶ εἰς αὐτοὺς ὅτι «θέλω νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν διάδρομον», μὴ ἐννοῶν πόση ἀκόμη μὲ κατέχει ἀπειρία, μὴ δυνάμενον νὰ ἐξεύρω καὶ τὸ κοινότερον *πολιτικὸν* ἐπιχείρημα, ὅπερ ἔπρεπε νὰ μοῦ ἐμπνεύσῃ καὶ μόνη ἡ μυροῦδιὰ τῆς ἀτμοσφαίρας, εἰς ἣν ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθω. Διότι ἴσα ἴσα καὶ οἱ κλητῆρες τὴν εἰς τοὺς διαδρόμους εἴσοδον παρεκώλυον.

—

Καὶ λοιπὸν ἐγκαταλείπω τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τὸ ἀνίσχυρον φορτίον μου καὶ τὰς δίκην Ὀρφικῶν ἐλεγείων παρακλήσεις μου πρὸς τοὺς Κερβέρους, διότι οὐχὶ Ὀρφεὺς, ἀλλ' ὁ Μορφεὺς μόνον ἠδύνατο νὰ ἐξουδετερώσῃ ἐκείνους, καὶ λαβὼν ὑπ' ὄψει τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Γάλλου μυθιστοριογράφου «ὅ,τι θέλει κανεὶς δύναται» μεταμορφοῦμαι εἰς τρυφερὸν κισσόν, περιπλεκόμενος σφικτὰ περὶ φιλικήν τινα βουλευτικὴν δρῦν, ἥτις ἔτυχε τότε εἰσερχομένη· καὶ ἰδοὺ παρέρχομαι τὰ μήκη καὶ τὰ στενὰ τῶν διαδρόμων, ἀναλαμβάνων συνάμα τὸ πρῶτον σχῆμά μου.

Βουλευτὰς σπρώχνω καὶ βλέπω καὶ ἀκούω καὶ ὀσφραίνομαι καὶ γεύομαι καὶ χωνεύω εἰς παντοίας φυσιογνωμίας ἀνθρώπων καὶ μὴ ἀνθρώπων, εὐβούλων, ἀβούλων, κακοβούλων, εἰς μοῦτρα νοικοκυραίων καὶ λωποδυτῶν, εἰς ὄψεις διπλωματῶν καὶ χασάπιδων, εἰς φωτεινὰς φαλάκρας καὶ μυρωμένους βοστρύχους, εἰς γενειάδας Ἑρρίκου τετάρτου καὶ γενειάδας πατριαρχικὰς, εἰς ῥεδιγκότας μαρκεσίων καὶ σάλια ἀρλεκίνων, εἰς φουστανέλας κοτζαμπασιδων καὶ φουστανέλας γαλατάδων, εἰς μουστάκια καὶ ἀλεξήλια, εἰς σοβαρὸν χαιρετισμοὺς, εἰς φιλικὰς διαχύσεις, εἰς συνδιαλέξεις, εἰς διασκέψεις, εἰς ἱλαρότητας, εἰς συννοίας, εἰς νησιώτας καὶ ἠπειρώτας, εἰς πατριώτας καὶ *φουσφετιώτας*, στρατηγοὺς καὶ στρατιώτας, εἰς λευκοὺς καὶ κιτρίνους καὶ Ἀράπηδες καὶ ἀστακοὺς, καὶ πρὸ πάντων εἰς ἀτελευτήτους διανομὰς εἰσιτηρίων διὰ τὰ θεωρεῖα πρὸς πάντας τοὺς ἱκετικῶς περικυκλοῦντας καὶ αἰτοῦντας, ὧν ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἐν τοῖς θεωρίοις ἀντιπροσώπευσις τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων, καὶ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος ἐν ἐγγυτάτῳ μέλλοντι, ὑπὸ πάντων τῶν λούστρων τῆς πρωτευούσης. Ἡ μᾶλλον τῶν ἄλλων γενναία χεὶρ εἰς παροχὴν τοιούτων εὐεργετημάτων εἶναι ἡ μελανοχειροκτιοφόρος τοῦ Μανδάλου προσπαθοῦντος ἐν τῇ μελανῇ αὐτοῦ περιβολῇ καὶ τῷ ὑψηλῷ πίλῳ νὰ ἀποτρέψῃ ἀφ' ἑαυτοῦ μὲ ὅλην τὴν ζέσιν ἑνὸς ἀρνησιθρήσκου καὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος τῆς πρώην λευκῆς φουστανέλας, τῶν γυμνῶν ὑπὸ τὰς πλατείας χειρίδας βραχιόνων, καὶ τοῦ κοκκίνου φεσίου του. Ἂν ἐρωτᾶτε δὲ καὶ δι' ἕτερον πρόσφατον ἀρνησίθρησκον, πολιτικὸν ἐκεῖνον, τὸν Σταμούλην, οὗτος ὑπὸ σταχτὶ costume μετριοφρόνως ὑποκρύπτει, ὡς ὑπὸ τὴν σταχτὴν σπινθῆρας, τὸ πῦρ τῆς εὐφυΐας του.

—

Ἀλλ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν ἀγαλλίασιν τῶν ὀφθαλμῶν

μου δὲν εἶναι ἡ βουλευτικὴ πολυμέλεια· ἀλλ' εἶναι εἷς, καὶ μὴ βουλευτής. Ἰδέτε τον, ἀκινήτως, πῶς τρέχει ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον διάδρομον, πῶς εἰσέρχεται παντοῦ ὅπου διακρίνει θύραν, καὶ εἶτα ἐξέρχεται, καὶ πάλιν ἀφανίζεται, πῶς ἔχει ἐνδύσει τὸ ἦθός του μὲ τὴν βαρεῖαν τήβεννον τῆς πολυασχόλου ἀνησυχίας, καὶ τώρα χαιρετᾷ προστατευτικώτατα γνώριμον, καὶ τόρα προσποιεῖται ὅτι δὲν εἶδε ἄλλον, μὴ τάχα τὸν ἐνοχλήσῃ ἐκεῖνος ἐξαιτούμενος χάριν τινὰ, καὶ συνοφρυοῦται πρὸ τῶν κλητήρων, καὶ μειδιᾷ πρὸ τῶν βουλευτῶν, καὶ συχνὰ πυκνὰ διευθετεῖ τὸν λαιμοδέτην του, ὡσεὶ ἀείποτε εὑρισκόμενος πρὸ ἀοράτου καθρέπτου, καὶ *κορτεντζάρει* τὸν Τρικούπην, καὶ *βολταντζάρει* περὶ τὸν Κουμουνδοῦρον, καὶ δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῆς φαντασίας του θέλει καὶ καλὰ νὰ μετουσιωθῇ εἰς ἕνα τῶν πολιτικῶν ἐκείνων ὀλυμπίων, καὶ ἐπὶ τέλους κατορθώνει νὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ αὐτὸς, ἀφοῦ τόσον ἀγωνίζεται. Καὶ εἶναι τρισευδαίμων, διότι τὴν εὐτυχίαν του δὲν ῥυπαίνει, ὡς τὰς ἄλλας, ἡ ἐλαχίστη κηλὶς πραγματικότητος. Ἐλησμόνησα νὰ εἴπω ὅτι τὸ κάθε συγύρισμα τοῦ λαιμοδέτου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων ἀκολουθεῖ παρατεταμένον βλέμμα ἐπὶ τοῦ θεωρείου τῶν Κυριῶν· τὸ βουλευτοκαμάρωμα διαδέχεται τὸ καθρέφτισμα, ὕστερον ἡ ἐργολαβία καὶ οὕτω καθεξῆς. Εἰς πρώτην εὐκαιρίαν διατί δὲν τὸν ἀποστέλλει τὸν λαμπρὸν αὐτὸν ἄνθρωπον πραγματικὸν βουλευτὴν ἡ Κέρκυρα, ἢ καὶ ἡ Τῆνος;

—

Ὁ προεδρικὸς κώδων τοῦ Στεφανίδου μὲ καλεῖ εἰς τὴν θέσιν μου. Οἱ Κύριοι βουλευταὶ καταλαμβάνουσιν ἠρέμα τὰς θέσεις των. Μάτην ἐπὶ τοῦ θεωρείου τῶν Κυριῶν, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐκὼν ἄκων προσέχω, διότι εἶναι ἀντικρύ μου, μάτην ζητῶ ν' ἀνακαλύψω πανσελήνους παρθενικῶν μορφῶν, ὡς ἐπὶ τῆς προλαβούσης τελετῆς τῆς ἐνάρξεως· αἱ θέσεις των εἶναι κεναί, ὁλόγυμνοι· φαίνεται ὅτι αἱ γυναῖκες μας τρέχουσαι ὅπου καυγᾶς, κι' ἐπιζητοῦσαι τοὺς ῥητορικοὺς κηλυθμοὺς, ἔστωσαν καὶ τοῦ Κατσικαπῆ, δὲν πολυφροντίζουν διὰ μονοτόνους διαλογὰς καὶ ἀριθμοὺς, καὶ εἰς τοῦτο συμφωνοῦμεν, προσφιλεῖς μου, διότι ἀπηυδήσαν τὰ ὦτά μου κι' ἐνύσταξαν τὰ μάτια μου, καρφωμένα ἐκεῖ εἰς τὸ σκαμνί μου μὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου των, καὶ συνηθίσαντος παιδιόθεν νὰ ἀγαπᾷ, ἀντὶ ἀριθμῶν, τὸν ῥυθμόν, ἔστω καὶ ὁ τοῦ τροχαϊκοῦ ἑξαμέτρου . . . Μόνον δὲ φλακρῶν φεγγάρια καθ' ὅλας τὰς φάσεις, τέταρτα καὶ ἡμισελήνους καὶ πανσελήνους διακρίνω, βυθίζων τὰ βλέμματά μου εἰς τὴν αἴθουσαν, μεταξὺ τῶν κεκαπελωμένων κεφαλῶν τῶν πατέρων μας.

—

Προεδρεύει Στεφανίδης, ὁ *γεροπαλλήκαρος*. Παρατηρεῖτέ τον· τὸ παράστημά του ἐν συνόλῳ καὶ ἐν τοῖς καθέκαστα φαίνεται οἱονεὶ διαπλασθὲν συνῳδὰ τῷ ἐπιτακτικῷ καὶ τραχέως ἐξέχοντι τόνῳ τῆς φωνῆς του· ἡ κεφαλὴ, καρφωμένη πρὸς τὰ ἄνω· ὁ σβέρκος, θρεμμένος, ὡς κορμὸς πλατάνου· ὁ μύσταξ πρὸς τἄνω κεκαμπυλωμένος, ὡς πάλα ἁρματωλοῦ· ὀρροῦς πυκναὶ ὡς παχεῖαι χιόνος νιφάδες· κοιλία προτεταμένη, χεῖρες μετ' ἀποτόμου ῥυθμοῦ τανυόμεναι. Ἐκχύνεται δ' εἰς αὐστηρότητας· ἀλλ' αὗται, ὡς καὶ ἡ προεδρική του φρᾶσις, ὁμηρικαὶ τὴν ἀφέλειαν, γίνονται πρόξενοι φαιδρότητος. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ μυστικὴ ψηφοφορία πρὸς ἐκλογὴν τοῦ προέδρου, ἀργὰ προσελθόντος ἑνὸς βουλευτοῦ νὰ δώσῃ τὸ δελτίον του, μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας παρακελεύσεις του, ἀρνεῖται εἰς ἐκεῖνον τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου. Διαμαρτύρεται ὁ ἀποκλεισθεὶς, φωνάζει ὁ Κυβερνήτης Πετιμεζᾶς ὅτι ἔπρεπε δὶς ν' ἀναγνωσθῇ ὁ κατάλογος, αἰτιᾶται τὸν πρόεδρον, ἀλλ' ὁ Πρόεδρος, κατακόκκινος ὡς κοκκινογούλι, ἀπαντᾷ: «ὁ Στεφανίδης δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ παραβιάζῃ τοὺς νόμους· σεῖς παραβιάζετε αὐτούς.» Νομίζω δ' ὅτι ἡ περισσὴ ἐρυθρότης τῆς ὄψεώς του προήρχετο ἁπλούστατα ἐξ αἰσχύνης, διότι. . . δεσμευόμενος ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς θέσεώς του δὲν ἠδύνατο νὰ πτύσῃ κατὰ πρόσωπον τῶν ἀνοικονομήτων συναδέλφων του τὴν προσφιλῆ των καφενείων καὶ περιπάτων του γλῶσσαν.

—

Τοὺς ὑπουργοὺς καταλαμβάνω ἀδελφικώτατα συμμαζευμένους ἐπὶ τῶν βάθρων των. Ἡ θέα των ἀποπνέουσα οὐκ' οἶδα τίνα ἤρεμον πεποίθησιν, — βαθυτέραν, ἢ τῆς ἐπιτυχίας τῆς διαλογῆς, ἀδιάφορον — προκαλεῖ τὴν εἰς αὐτοὺς ἐμπιστοσύνην. Ἐν τῷ μέσῳ ὁ ξανθὸς Ῥάλλης μὲ Ἀπριλίου νεότητα καὶ Ἰουλίου ζέσιν. Ἂν ἐξηκολούθουν οὕτω τὰς παρομοιώσεις μου, θὰ ἔλεγον ὅτι ὁ Τρικούπης ὁμοιάζει δριμεῖαν, ἀλλὰ ὡράϊαν χειμερινὴν ἡμέραν· ὁ Καλλιγᾶς μετέχει τοῦ Φεβρουαρίου, καθ' ὃ κοντούλης, ὡς ἐκεῖνος, καὶ τοῦ Ὀκτωβρίου, καθ' ἃς ἡμέρας, εἰς τὰ πρόθυρα ὄντος τοῦ χειμῶνος, ἀκμάζει τὸ *καλοκαιράκι τ' ἅϊ Δημητριοῦ*. Ὁ κ. Λομβάρδος, μετὰ τὸ τελευταῖον Ῥιζαρίτεικον ἔγγραφόν του τῶν καταρῶν καὶ τῶν ἀναθεμάτων, δὲν εἶνε ἄλλος ἢ ὁ Σεπτέμβριος, ὁ μὴν τῶν καταιγίδων καὶ τῶν κεραυνῶν τῆς ἰσημερίας. Εἰς δὲ τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν θὰ παρεχώρουν τὸ σκῆπτρον τοῦ Αὐγούστου, ἂν ἤμην κἄπως βέβαιος ὅτι τὸν ἀνωτέρω μῆνα ἐξετέλεσε τὰς πλείστας τῶν θαλασσίων αὐτῶν μέχρι Πατρῶν ἐκδρομῶν, καὶ ἄλλαχοῦ.

—

Ἂν φαντασθῶμεν ὡς θύραν τὸ κοινὸν τὸ μεταξὺ μιᾶς γραμμῆς τῶν καθισμάτων τῆς ἀριστερᾶς, καὶ τῆς ἀκριβῶς εἰς ταύτην ἀντιστοιχούσης σειρᾶς τῆς δεξιᾶς, τότε οἱ κκ. Τρικούπης καὶ Κουμουνδοῦρος, καθ' ἃ παρακάθηνται, ἑκατέρωθεν, πρῶτοι ἐν τοῖς πρώτοις, ὁ μὲν τῆς ἀριστερᾶς, ὁ δὲ τῆς δεξιᾶς, δὲν εἶνε οἱ στρόμιγγες, ἐφ' ὧν ἐρειδομένη κλείεται ἢ ἀνοίγεται ἡ θύρα; Καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν δύο ὁ παλαιότερος, βέβαια, δὲν εἶνε ὁ σκουριασμένος;

—

Κηρύσσεται ἡ ἔναρξις τῆς ψηφοφορίας. Καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν των καὶ ἀπὸ τῶν θυλακίων τῶν γελεκίων καὶ τῶν πανταλονίων, καὶ ἀπὸ τῶν πίλων ἔτι τῶν βουλευτῶν, ἀνακύπτουσι λευκὰ λευκὰ ὁμοιόμορφα ψηφοδέλτια, τὰ ὁποῖα καλούμενοι ὑπὸ τοῦ γραμματέως ὀνομαστὶ, πρῶτον ἀνὰ δύο, ἔπειτα ἀνὰ τέσσαρας, ὕστερον ἀνὰ ἑπτὰ, σπεύδουσιν, ἄλλοι βραδέως, ἄλλοι γοργὰ, οἱ μὲν ἀδιαφόρως, οἱ δὲ πανηγυρικῶς, αὐτοὶ ἀποκαλυπτόμενοι, ἐκεῖνοι ἀπ' ἐναντίας τότε σκουφονόμενοι, νὰ καταθέτωσιν εἰς τὴν κάλπην. Χιονάτα μανδυλάκια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἕκαστος ἔχει κεντήσει τὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης του, πηγαίνουν νὰ τ' ἀφιερώσουν, ἀκριβᾶ ταξίματα, εἰς τὸν βωμὸν τοῦ θεοῦ των, ὅπου ἐτάχθησαν ἱερεῖς οἱ κ.κ. Βάλβης καὶ Πήλλικας νὰ τοῖς ἑρμηνεύσουν τὴν θείαν ἀπόφασιν. Τὰ ἀνεπίγραφα δὲ δελτάρια εἶναι ἐκείνων, οἵτινες χάριν εὐλαβείας μόνον ἔλαβον μέρος εἰς τὴν τελετὴν, στερούμενοι ἀγάπης καὶ ἰδανικοῦ.

—

Ὁ δὲ κ. Δουζίνας ὁ σημειώσας παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ ψηφιζομένου ὑπ' αὐτοῦ προέδρου τὸ ἴδιον ὄνομα, καθ' ὃ κεκηρυγμένος πολέμιος τῆς μυστικῆς ψηφοφορίας, ἀνήκει εἰς τοὺς ἐραστὰς ἐκείνους, δι' οὓς ἐγράφη τὸ κατωτέρω δίστιχον:

Ἔρως τοῦ κόσμο σκιάζεται, γέλοιου ἀφορμὴ μοῦ δίνει·
Φλόγα τοῦ σβύνει ὁ ἄνεμος τί φλόγα εἶν' ἐκείνη!

—

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τῶν προηγουμένων ἀριθ. 363)

Μίαν μαγευτικὴν πρωΐαν Μαΐου εὑρέθησαν αἴφνης κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως ἐν Ἀθήναις. Καὶ οἱ δύο ἐκστατικοὶ ἐθεώρουν τὰ πέριξ· προσέβλεπον ἀλλήλους ἄναυδοι καὶ ἔννοοι· δὲν ἠδύναντο νὰ ὁμιλήσωσιν ἐκ συγκινήσεως· παρῆλθε σχεδὸν πλέον τοῦ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας πρὶν ἢ δυνηθῶσι νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς ἐκστάσεως, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησαν τόσαι αἰφνίδιαι συγκρούσεις ἀναμνήσεων, ἅμα εἶδον ὅτι εὑρίσκονται εἰς τὸν γενέθλιόν των τόπον.

Αἴφνης πίπτει κατὰ γῆς ὁ Σωκράτης καὶ ἀσπάζεται τὸ χῶμα ἐπανειλημμένως· ἐγείρεται, φωνάζει ἔξω φρενῶν: Ἀλκιβιάδη! ἢ Ἀκρόπολις· νὰ ἡ Ἀκρόπολις, Ἀλκιβιάδη! τὸ Φάληρον, Ἀλκιβιάδη! ὁ Ἰλισσός! ἡ Ἀκρόπολις! εἰς ποίαν ἀθλίαν κατάστασιν εὑρίσκεται· ποῖοι βάρβαροι τὴν κατέθραυσαν; εὐθὺς πρέπει νὰ κτίσουν τὸν Παρθενῶνα! ἀνέλθωμεν! Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ σχεδὸν ὁ Σωκράτης μεθ' ὅλα τὰ γηρατεῖά του ἔξαλλος εὑρέθη εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐκεῖ ἔτυχε τὸν Ζήση Σωτηρίου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔμαθε ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς καταστροφῆς τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐν μέρει.

Δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν δύο ἔρρεον, ἐνῷ διηγεῖτο ὁ Ὀλύμπιος Ζήσης.

Ὁ Σωκράτης μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθει δεικνύων μετὰ συγκινήσεως μελαγχολικῆς χαρᾶς εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην, ὡσεὶ νὰ μὴ ἔβλεπεν οὗτος, τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Πνύκα, τὴν φυλακήν του, τὸν Ὑμηττὸν, τὸν Πειραιᾶ κτλ. Ἐκ τῶν κτιρίων τῆς πόλεως τὰ Ἀνάκτορα ἰδιαιτέρως προσείλκυσαν τὴν προσοχήν του.

— Ποία εἶνε ἐκείνη ἡ μεγάλη οἰκία; ἠρώτησε τὸν γέροντα τοῦ Ὀλύμπου.

— Εἶνε τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.

— Τί; βασιλεὺς ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι; ὕστερον ἀπὸ 2300 ἔτη ἀκόμη βασιλεὺς ὑπάρχει; εἶνε ἀδύνατον! εὐφήμει! ἀδύνατον! εἶπεν ὁ Σωκράτης μὴ θέλων νὰ πιστεύσῃ.

Ἐπὶ τῇ διαβεβαιώσει ὅμως τοῦ γέροντος, ἐπίστευσε πλέον καὶ ἔσεισε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν καταληφθεὶς ὑπὸ μυρίων ἀπελπιστικῶν διαλογισμῶν.

Μετὰ ταῦτα κατῆλθον τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ διελθόντες τὰ Ἀναφιώτικα ἔφθασαν εἰς τὴν περιώνυμον Πλάκα, ἤτοι τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Περικλέους.

Ἡ χαρὰ τοῦ Σωκράτους ἀνεγεννᾶτο ὁλονὲν, διότι ἑκάστη οἰκία, ἑκάστη ὁδὸς τῷ ἀνεμίμνησκε τὸ παρελθόν του, ὅπερ πάντοτε εἰς πάντα ἄνθρωπον εἰκονίζεται μὲ τὰ πλέον λαμπρὰ χρώματα καὶ διεγείρει τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην μελαγχολικὴν εὐχαρίστησιν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὰς ἀρχαίας οἰκίας τῶν φίλων τῆς ἐποχῆς του· διότι τῳόντι πολλαὶ δὲν μετεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ καιροῦ καὶ ἦσαν αἱ αὐταί. Ἐδείκνυε μετὰ συγκινήσεως εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην τὴν οἰκίαν τοῦ Περικλέους, τοῦ Καλλίου, τοῦ Πλάτωνος, διεκαίετο δὲ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ εὕρῃ καὶ τὴν ἰδικήν του· διὸ ὡδήγει αὐτὸν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ διὰ μέσων τῶν σκολιῶν καὶ ἀκαθάρτων ὁδῶν τῆς Πλάκας. Αἴφνης τρέχει δρομαίως φωνάζων εἰς τὸν Ἀλκιβιάδη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ πρὸς μίαν πενιχρὰν οἰκίαν μονώροφον, ἑτοιμόρροπον, δύο μέτρα περίπου ὑψουμένην ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τῆς ὁποίας ἡ σκωληκόβροτος θύρα εἶχε σχῆμα παραλληλογράμμου ὡς ἐκ τῆς κλίσεως πρὸς τὸ ἔδαφος ὅλων τῶν τοίχων· μικρὰ αὐλὴ ἐχώριζε ταύτην ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ὑπῆρχε τοῖχος ἐκ χρωματίνων πλίνθων, εἰς τὸ ἄκρον δὲ αὐτοῦ μία μικρὰ θύρα, ἣν ἄνωθεν ἐστόλιζε κεφαλὴ ἀρχαίου ἡκρωτηριασμένου ἀγάλματος.

Ὁ Σωκράτης ἔκρουσε τὴν θύραν· μία γυνὴ πεντηκοντοῦτις μὲ ἐρυθροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐρυθροτέραν ῥῖνα ἤνοιξεν· ἡ ἀναπνοή της εἶχεν ὀσμὴν ὑπογείου κρασοπωλείου· μὲ ἐκπεπληγμένον δὲ βλέμμα προσέβλεψεν εἰς τοὺς τόσον πρωϊνοὺς ἐπισκέπτας της.

— Καὶ τσί ἀγαπᾶτε τσύριοι; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

Ὁ Σωκράτης, χωρὶς κἂν νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν γυναῖκα, παράφορος ἐκ χαρᾶς εἶπεν εἰς τὸν Ἀλκιβιάδη: αὐτὴ εἶνε, αὐτὴ! αὐτὴ εἶνε ἡ οἰκία μου! τὴν γνωρίζω! ὀλίγη διαφορὰ ὑπάρχει! ὦ! αὐτὴ εἶνε! νά· ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν ἔστρωνα τὴν κωδίαν μου καὶ ἐμελέτων! ἐκεῖ ἐκοιμώμην· ἐδῶ ἐνιπτόμην· νὰ καὶ τὸ ἀναγκαῖον!

— Καὶ πῶς περνᾶτε, κυρία μου, εἰς τὸ σπῆτι μου; εἶπε ἀποταυθεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα.

— Μωρὲ τσὶ σπῆτσι σου λές; ἐγὼ εἶμαι ἡ κυρὰ Σωτήρενα· κοροϊδεύεις; τρελλαθήκατε; καλὲ τσὶ φράγκοι εἶνε ἐτοῦτοι πουρνὸ, πουρνό;!

— Εἶνε σπῆτι μου! εἶνε σπῆτι μου! ἐπανέλαβεν ὁ Σωκράτης, περιεργαζόμενος διὰ τοῦ βλέμματος τὴν οἰκίαν καὶ κατειλημμένος ὑπὸ μελαγχολικῶν σκέψεων.

— Μαρὶ Μαριγοῦλα! πήγαινε νὰ φωνάξῃς γλίγωρα τὸν πατέρα σου, νὰ ἰδοῦμε τί θέλουν ἐτοῦτοι οἱ ἀνθρωποι· ἐφώναξε στραφεῖσα πρὸς τὸ παράθυρον ἡ γυνὴ μαινομένη. Αὐθωρεὶ διεσπέλισε τὴν κλίμακα μία ὡραία δεκαπενταέτις κόρη μὲ ῥοδόχρους παρειὰς καὶ μὲ τρέμοντα προκλητικὰ στήθη· διελθοῦσα δὲ πλησίον τοῦ Ἀλκιβιάδου ἡτοιμάζετο νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν· ἀλλ' οὗτος τὴν ἐμπόδισε καὶ περιβαλὼν τὴν ὀσφύν της ἐπέθηκεν ἐν πατα-

Ἀκολουθούσης τῆς διαλογῆς: ὁ Τρικούπης κεκαλυμμένος· ὁ Κουμουνδοῦρος βεμβάζει· ὁ πρῶτος φέρει ἐπὶ τὰ χείλη τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου του· ὁ δεύτερος βορᾷ ταμβάκον· ὁ πρῶτος παραμένει ἀκίνητος καθ' ὅλην τὴν συνεδρίασιν· ὁ δεύτερος ἀπέρχεται καὶ ἐπανέρχεται, καὶ ἅπαξ, ὄρθιος διὰ μακρῶν καὶ ἀπλανῶν βλεμμάτων ἐτάζει τὴν ἀγέλην του· παρὰ τὸν Τρικούπην προσστρίβεται ὁ Καλλιγᾶς· περὶ τὸν Κουμουνδοῦρον ἐσχηματίσθη κενόν τι.

—

Ἀπηλπίσθην περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κ. Μαυρομιχάλη, ἀφ' ἧς ὁ ἀριθμὸς 13 ἔλαχεν εἰς τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ἰδικοῦ του ὀνόματος. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα, Βαλαωρίτης καὶ Μαυρομιχάλης, ἀλλεπαλλήλως ἐκ τῆς κληρωτίδος ἐξαγόμενα, λαμβάνουσι παντοίας φαντασταστικὰς διαστάσεις ἀθλητῶν γυμνικῶν ἀγώνων, μονομάχων ἀμφιθεάτρου, σχοινοβατῶν μπεχληβάνιδων, πετεινῶν ἀνηλεῶς σπαραττομένων πρὸς τέρψιν Ἱσπανικοῦ πλήθους. Ἀλλὰ τὰ γραφίσματα τοῦ πρώτου εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ἀγγλικώτερα, συνάγει καὶ ὁ δεύτερος περὶ τὸ τέλος τὰς ἀσθενεῖς του δυνάμεις, ἀποπειρᾶται νὰ κυτπήσῃ ἀκόμη, ἀλλ' 98 ξεσχίσματα τὰ ὁποῖα ὑπέστη, τὸν καταβάλλουσι, καὶ ὁ πετεινὸς Βαλαωρίτης ἀπομένει νικητής.

—

Ὁ προσωρινὸς Πρόεδρος ἀναγγέλλει τὸ ἀποτέλεσμα Ποῖος διθυραμβώδης τονισμὸς εἰς τὴν ἀναγγελίαν τῶν 98 ψήφων τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ ὑποψήφιος τοῦ ὑπουργείου, καὶ ποία τρυφερὰ ἐλεγειακὴ ἀπόχρωσις, ὅταν ἐπρόφερε τὰς 64 ψήφους τοῦ κ. Μαυρομιχάλη, τῆς ὁποίας ἐνόμιζον ἀνεπίδεκτον τὴν φωνὴν τοῦ Στεφανίδου. Ἀλλ' ἤδη ὄπισθεν αὐτοῦ ὁ θάνατος . . . τῆς Προεδρείας ὑπὸ τὸ σχῆμα τῶν λευκῶν φαβοριτῶν τοῦ νέου Προέδρου τὸν προσκαλεῖ εἰς τὴν ὑστάτην ἐξομολόγησιν. Καὶ ὁ Στεφανίδης μετὰ ζωηρὰς προσφωνήσεις ἀποσύρεται βραδέως, ὡς Ὁμηρικὸς ἥρως εἰς τὴν σκηνήν του, καὶ ὁ νέος ἄρχων ἐκφράζει «τὴν βαθεῖάν του εὐγνωμοσύνην, διότι πάλιν ἀνετέθη εἰς αὐτὸν ἡ ἀρχή, καὶ τὸν σκοπὸν ὃν ἔχει νὰ ἐργασθῇ, καὶ τὴν ὁδὸν ἣν θέλει ἀκολουθήσει, καὶ τὴν συναρωγὴν τῶν συναδέλφων, ἥτις τῷ εἶναι τόσον πολύτιμος, ἐκκαλεῖται.»

—

Συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω εἶναι ὅτι δὲν θέλω νὰ συμπεράνω τίποτε· ἀλλὰ καλὴν ἀνάπαυσιν προσεχῶς.

Κουτρούλης.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

—

Τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Βουλῆς ὀνομάζει τὸν ὑποψήφιον τῆς ἀντιπολιτεύσεως—τὸν ὑποψήφιόν του — **Μουρομιχάλην** μὲ μαῦρα γράμματα.

Ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε: Τώρα ποῦ δὲν βγῆκες πρόεδρος, θέεντε νὰ συνάζῃς μοῦρα.

—

Ζητεῖται ἐκ μέρους τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐπὶ γενναίᾳ ἀμοιβῇ νὰ γνωσθῇ ἀπὸ τί συνίσταται ὁ μαγνήτης μὲ τὸν ὁποῖον ὁ κ. Τρικούπης ἕλκει κατόπιν του τόσην πλειοψηφίαν.

Ἡμεῖς, χωρὶς ἀξιώσεις ἀμοιβῆς, τοῖς λέγομεν ὅτι μαγνήτης αὐτὸς εἶναι ἀπὸ βωδινὸ κρέας, χορταστικωτάτης οὐσίας.

—

γῶδες φίλημα ἐπὶ τῆς παχείας παρειᾶς της.

Ἡ γυνὴ πλέον ἦτο ἔξω φρενῶν ἐπὶ τῇ αὐθαδείᾳ ταύτῃ· ἐφώναξεν ὡς Ἐρινύς· ὅλοι οἱ γείτονες ἦσαν εἰς τὰ παράθυρα καὶ τὰς θύρας μὲ τὰς κλινικὰς στολάς των. Ἦτο καιρὸς πλέον. Ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ ὁ Σωκράτης ἐξελθόντες τάχιστα ἔτρεχον ὡς ἀτμάμαξαι· ἡ γυνὴ τοὺς κατεδίωκε κραυγάζουσα, προσετέθησαν εἰς τὴν καταδίωξιν καὶ τινες γείτονες· πιάστε τους! πιάστε τους, ἐφώναζον ὅλοι. Εἷς σαρωτὴς ἠθέλησε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ καὶ ἐκτύπησε διὰ τοῦ καταλασπωμένου σαρώθρου τὸν Σωκράτην εἰς τὴν κεφαλήν. Ὁ ὑψηλὸς πῖλος καὶ τὰ ἐνδύματά του ὑπέστησαν ὅλην τὴν βλάβην· ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ Ἀλκιβιάδης διὰ μιᾶς πυγμῆς ἀνατρέπει τὸν σαρωτὴν καὶ οὕτω ἐξηκολούθησαν τρέχοντες διὰ τῶν σκολιῶν ἐδῶν μέχρι τῆς ἐδοῦ Ἑρμοῦ· οἱ καταδιώκοντες εἶχον ἀπολέσει τὰ ἴχνη των.

Ἀσθμαίνοντες καὶ ἐν ἐλεεινῇ καταστάσει ἐξηκολούθησαν τὴν πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἐπισύροντες τὰ περίεργα βλέμματα τῶν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὴν ἐδὲν εὑρισκομένων σπανίων διαβατῶν. Ἠθέλησαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ ὡραῖον ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας, ἀλλ' ὁ θυρωρὸς τοῦ ξενοδοχείου ἐδίστασε πως δυσπιστῶν πρὸς τοιούτους ξένους, ὧν ὁ μὲν εἷς εἶχε τὸν πῖλον λασπωμένον καὶ τεθλασμένον, τοῦ δὲ ἄλλου ἡ πτέρνα τοῦ ὑποδήματος ἔλειπε. Μία ὅμως ἑτοιμος ἰδέα τοῦ Ἀλκιβιάδου τοὺς ἔσωσεν εἰπόντος Ἀγγλιστί, ὅτι ἀμαξα τοὺς ἀνέτρεψε καὶ ὑβρίζοντος Ἀστυνομίαν καὶ Ἑλλάδα.

Τὰ Ἀγγλικὰ ἀφ' ἑνὸς ὡς καὶ ἡ ὕβρις πρὸς τὴν Ἑλλάδα, πρὸς δὲ ἡ συνήθης καταπλάκωσις τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τῶν ἁμαξῶν ἐν Ἀθήναις, ἤρκουν νὰ πείσωσι δέκα θυρωροὺς ὅτι οἱ ἐν λόγῳ ξένοι ἦσαν ἀξιότιμα ὑποκείμενα· διὸ μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ καὶ ὑποκλίσεων ὡδηγήθησαν ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν εἰς ἓν ὡραῖον appartement τοῦ Ξενοδοχείου. Ὅταν ἔμειναν μόνοι ἐν τῷ δωματίῳ, ὁ Ἀλκιβιάδης ἐρράγη εἰς σαρδόνειον γέλωτα ἐνθυμούμενος τὴν κωμικοτραγικὴν σκηνήν· ἐφανταζετο τὸν Σωκράτη τρέχοντα, τὴν σκοῦπα, τὴν κατὰ φαντασίαν οἰκίαν τοῦ Σωκράτη, τὴν ἀπώλειαν τῆς πτέρνας· ὁ Σωκράτης ἦτο ἀκόμη ὠχρὸς καὶ βεβιασμένως ἐμειδία, ἀλλ' ἐπέπληξε τὸν Ἀλκιβιάδη διὰ τὰ γενόμενα ἀναλογιζόμενος τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεξαν.

Τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸν δεῖπνον μετέβησαν εἰς τὴν κοινὴν μεγάλην αἴθουσαν, ἔνθα εὑρίσκοντο καὶ πολλοὶ ἄλλοι ξένοι, Ἄγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοὶ καὶ τινες Ἕλληνες καθ' ὁμίλους συνομιλοῦντες εὐθύμως περὶ διαφόρων ζητημάτων τῆς ἡμέρας. Ὁ Σωκράτης μὲ τὴν περιέργειάν του ἐκείνην, ἣν εἶχε νὰ γνωρίσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ μάθῃ πῶς καὶ περὶ τίνος ὁμιλοῦσι, ἐφαίνετο ὡς κατάσκοπος· τὴν προσοχήν του ἰδίως ἐπέστησαν τέσσαρες σεβάσμιοι γέροντες μὲ ἐπιβάλλουσαν φυσιογνωμίαν, καὶ καθήμενοι παρὰ μίαν τράπεζαν καπνίζοντες καὶ πίνοντες ἡσύχως τὸ πεῖόν των· ἐφαίνετο δὲ ὅτι συνζήτουν σπουδαίως: ὡμίλουν τὴν Γαλλικήν, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς φυσιο-

Ἐρώτησις. Τί νὰ ἐσήμαινε ἡ πάλη μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ὀνομάτων, Βαλαωρίτη καὶ Μαυρομιχάλη;

Ἀπάντησις. Ἐπρόκειτο νὰ γνωσθῇ ποῖον ἐκ τῶν δύο καπέλλων θὰ διευθύνῃ τὰς συζητήσεις τῆς Βουλῆς, τὸ καπέλλο τοῦ Τρικούπη ἢ τὸ καπέλλο τοῦ Κουμουνδούρου;

—

Ἄλλη ἐρώτησις. Τί θὰ πῇ τὸ ὄνομα *Βαλαωρίτης*;

Ἄλλη ἀπάντησις. Εἶναι ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ὅρκου *Βαλαῒ* καὶ τοῦ χρωματισμοῦ τῆς *Ὥρας*: Βαλαῒ—*Ὡρίτης*!

—

Διὰ Βασιλικοῦ διατάγματος ὁ κ. Ἀθανάσιος Πετιμεζᾶς ὁ καὶ Κυβερνήτης, μετωνομάσθη *Νέφυτος* Πετιμεζᾶς, διόλου Κυβερνήτης.

Εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς ὁ κ. Θεόδωρος Δεληγιάννης προεβιβάσθη εἰς Δέκαρχον. Ἡ σεβασμία τῶν τελωνορυλάκων τάξις ἀποκτᾷ ἀκόμη ἕνα συνάδελφον.

—

Περὶ τοῦ βουλευτοῦ Ἄρτης κ. Παχὺ ἔγινε τόσος λόγος συγκινητικὸς καὶ ἐλεγειακὸς ὅτι *σήπεται εἰς τὰς φυλακὰς* κτλ. ἐνῷ ἐβεβαιώθη κατόπιν ὅτι *ἐσήπετο* εἰς τὸ σπῆτί του μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ ὅτι μόνον ἐξ ἑνὸς χωροφύλακος ἀόπλου φρουροῦντος εἰς τὴν θύραν ἐνθυμεῖται ὅτι εἶναι φυλακισμένος.

Ἀλλὰ περὶ ἑνὸς δημοσιογράφου ἐν Λαρίσσῃ ὅστις, διότι ἐξύβρισεν ἐν τῇ ἐφημερίδι του τὸν δικηγόρον Πολύχρονον, κατεδικάσθη εἰς τριῶν καὶ ἡμίσεως μηνῶν φυλάκισιν καὶ ἔκτοτε φυτοζωεῖ εἰς τὰ ὑγρὰ ὑπόγεια τουρκικῶν φυλακῶν, **δεμένος μὲ σίδηρα**, ἄρρωστος, χωρὶς νὰ τὸν ἐπισκέπτεται κανένας ἰατρός, ἴσως καὶ ἄσιτος, προβαίνων γοργῷ τῷ ποδὶ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς φθίσεως, οὔτε λόγος γίνεται, οὔτε τίποτε.

Ὁ κ. Πολύχρονος ἐκδικεῖται. Ὁ ἐν Λαρίσσῃ Εἰσαγγελεὺς τοῦ κάνει τὸ κέφι του, καὶ ὁ δημοσιογράφος ἀποθνήσκει! . . . Μᾶς δικαιοῦσθε, κύριοι ὑπουργοί ἢ ὄχι;

—

Ἰδοὺ διατί δὲν ἐκάμαμεν μέχρι τοῦδε λόγον περὶ τοῦ μεταφρασθέντος παγκοσμίου φήμης συγγράμματος τοῦ Γερμανοῦ Βύχνερ *Ὕλη καὶ Δύναμις*. Διότι δὲν μᾶς ἤρεσεν ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Φαρμακοπούλου, ἐν πολλοῖς οὖσα ἀκατανόητος, ἐν ἄλλοις κακόζηλος καὶ ἐν γένει κακή. Ὁ Βύχνερ γράφει τὴν γερμανικὴν ὡς νὰ ἦτο Γάλλος. Τόσον σαφὴς, καθαρὰ, κομψὴ καὶ εὔληπτος εἶναι ἡ γλῶσσά του. Πῶς κατόρθωσε ὁ κ. Φαρμακόπουλος νὰ τὴν ἐνδύσῃ σκοτεινὸν μανδύαν μεσαιωνικοῦ ἱππότου, ἀγνοοῦμεν. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἴμεθα ὑπὲρ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάγνωσις δύναται νὰ ἀναστήσῃ ἄνθρώπους. Ἀλλ' ὄχι ἡ ἀνάγνωσις ἐν τῇ μεταφράσει τοῦ κ. Φαρμακοπούλου. Ὑπὲρ πάντα ἄλλον ποθοῦμεν τὴν διάδοσιν τοῦ βιβλίου, ἀλλ' ἐν γλώσσῃ ἀνθρωπινῇ. Ἐλυπήθημεν δὲ, διότι ἀφοῦ τὸ βιβλίον αὐτὸ μετεφράσθη καὶ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ἀκόμη, ἀφοῦ, διὰ νὰ ἀφήσωμεν τοὺς ἀστεϊσμοὺς, μετεφράσθη τὸ 1868 ὑπὸ τῶν Ῥωσσόνων, παρὰ τοῖς Ἕλλησι μεταφράζεται δύο δεκαετηρίδας μετὰ τὴν ἔκδοσίν του καὶ μεταφράζεται . . . . ἀκατάληπτον. Πρὸς τὸ βιβλίον αὐτὸ αἰσθανόμεθα καὶ τὴν ἀδυναμίαν αὐτήν, διότι εἶναι τὸ πρῶτον σύγγραμμα τῆς θετικῆς φιλοσοφίας ὅπερ δεκαοκταετεῖς ταξειδεύοντες εἰς Σμύρνην ἔτυχε νὰ ἀναγνώσωμεν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ νυκτὶ, μὴ κοιμηθέντες, ὡς νὰ ἦτο τὸ τερπνότερον μυθιστόρημα. Τὸ ἑσπέρας ἐπρόκειτο νὰ κατακλιθῶμεν ὀρθόδοξοι καὶ τὸ πρωὶ ἐχριστιανίσαμεν τὴν ῥοδοδάκτυλον ἀληθεῖς Ἰσραηλῖται τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας. Ἰδοὺ διατί τὸ πεῖσμά μας ἐνετάθη, ὅταν εἴδομεν τοιαύτην μετάφρασιν.

Ταῦτα ἐγράψαμεν *ἀναγκασθέντες*. Οὐχ ἧττον ἐπαινοῦμεν τὸν ἀξιότιμον μεταφραστὴν διὰ τὴν πρόθεσιν!

γνωμίας καὶ τῆς προφορᾶς των ἦτο φανερὸν ὅτι ὁ εἷς ἦτο Γάλλος, ὁ ἄλλος Ἄγγλος, ὁ τρίτος ἦτο Γερμανὸς καὶ ὁ τέταρτος Ἕλλην, διότι εἶχε ζητήσει νερὸ Ἑλληνιστὶ ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην.

Ὁ Σωκράτης ἔλαβε μίαν ἐφημερίδα δῆθεν πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἐτοποθετήθη πολὺ πλησίον τῶν ξένων παρὰ μίαν ἄλλην τράπεζαν, ὥστε νὰ ἀκούῃ καλῶς τὴν συζήτησιν χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι δίδει προσοχήν.

Οἱ συζητοῦντες ὡμίλουν περὶ διαφόρων ἐπιστημονικῶν ἢ καθαρῶς κοινωνικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἐσυσχέτιζον μὲ τὰς ὑψηλοτέρας ἐπικρατούσας θεωρίας τῆς ἐποχῆς ἀναφερομένας εἰς διαφόρους ἐπιστημονικοὺς κλάδους τῆς φύσεως· ἐν κατὰ τὸ φαινόμενον ἁπλοῦν καὶ κοινὸν ζήτημα τοὺς ἠνάγκαζε νὰ ἀναρρίχωσιν εἰς μεμακρυσμένας διαφόρους πηγὰς πλουσίων καὶ παντοίων γνώσεων, αἵτινες πρὸς μεγίστην ἔκπληξιν τοῦ Σωκράτους ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἀπαραίτητοι πρὸς λύσιν αὐτοῦ· ἀνεδίφουν ἐνίοτε τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἐξέφραζον τὸν θαυμασμόν των, ὅταν ἀνέφερον τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἰδικώτερον ἐξεδήλουν τὴν συμπάθειάν των πρὸς τὸν Δημόκριτον καὶ τὸν Ἀριστοτέλην, ἀποκαλέσαντες αὐτοὺς πατέρας τοῦ 19ου αἰῶνος· ὁ Γάλλος εὐφυολογῶν ὠνόμασε τὸν Πλάτωνα halluciné, τὸν δὲ Σωκράτην un blagueur.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡᾳ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

—

Καθ' ἣν στιγμὴν σοὶ γράφω, ἐξακολουθεῖ ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν ἡ πολύκροτος *Ἀλεξανδρινὴ Δίκη* τῶν Σταμπουλοπούλου καὶ Πρέτσικα. Ἡ μᾶλλον. Καθ' ἣν στιγμὴν σοὶ γράφω, ἀγορεύει ὁ φίλος σου Μπουφίδης, ἀποκρούων τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν.

Δηλαδὴ δὲν ἀρχίσαμεν εἰσέτι, καὶ ὅμως πάει μία ἡμέρα. Καὶ πρόκειται νὰ ἀναγνωσθῶσιν αἱ καταθέσεις καὶ ἐξετασθῶσιν 85 μάρτυρες, καὶ νὰ ἀγορεύσουν τρεῖς δικηγόροι, εἷς πολιτικῶς ἐνάγων, εἷς εἰσαγγελεὺς, εἷς πρόεδρος, δύο κατηγορούμενοι.

—

Ἀλλὰ τί ἐστὶ δίκη Σταμπουλοπούλου; Εἶδες δημοσιευόμενα φυλλάδια, διατριβὰς εἰς ἐφημερίδας, ἐναντίον προξενικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν, ἐναντίον Σκούφων καὶ φεσίων, ἐναντίον Μάνων καὶ μὴ Μάνων; Εἶδες ἐν αὐτοῖς, ἐπ' αὐτῶν, ὑπ' αὐτὰ τ' ὄνομα Δημόπουλος; Αὐτὸς

εἶναι ὁ παθών. Αὐτὸς ὁ κατηγορῶν ὅλους καὶ ὅλα, καὶ τέλος ἀπειλῶν νὰ κατηγορήσῃ καὶ τοὺς συνηγόρους, ὡς ὑπερασπίζοντας τοὺς κατηγορουμένους, καὶ ἴσως ἴσως, κατὰ Μπουφίδην, ἑαυτὸν, ἐξ οὗ ὤφειλε ν' ἀρχίσῃ.

—

Τὴν ὑπόθεσιν θὰ τὴν ἔχητε προσεχῶς.

—

Σήμερον περιορίζομαι νὰ σοὶ πέμψω ὀλίγα *Συριανὰ λουκούμια*, ὅπως φιλέψῃς τοὺς Ἀθηναίους.

—

Ὁ *Φανὸς* γράφει ὅτι ὁ Γιαννακόπουλος μετὰ τοῦ Πετμεζᾶ, ἐδολοφόνησαν τὸν Χελιδόνην *ἐκ τοῦ συστάδην*.

Ὥστε κατὰ τὸν Χαρατζῆν, ὁ *αὐτουργὸς* ἐγκληματεῖ ἐκ τοῦ συστάδην· ὁ δὲ *συνεργὸς* . . . *ἀκροβολιστικῶς*.

Ὄχι λάδι, ἀλλὰ σαποῦνι καὶ σχοινὶ εἰς τὸν *Φανὸν* χρειάζεται νὰ φέξῃ.

—

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ὀκνηρίας.
— Νὰ βαρύνεσαι νὰ κοιμηθῇς.

—

Κλητὴρ ἔσυρεν ὑδροφόρον κάρρον.
— Ποῦ τὸ πᾷς ;
— Ἐπὶ τὴν Ἀστυνομία. Τὸ σύλλησ' ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐπὶ τὴν ἀγορά.
— Νὰ κάμῃ τί ;
— Νὰ ἦναι δίχως ἄλογο.

—

Ὁ Ν. ἦτο ἄρρωστος. Ἔβαλε 50 βδέλλας καὶ 40 αἵματα ἐπῆρε.

Μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν του τὸν ἀπαντῶ :
— Πολὺ ἀδυνάτησες, ἀδελφέ· ὡς πότε ἔβαζες καὶ ἔβγαζες βδέλλας καὶ αἷμα ;
— Πά ! ἔκαμα τὸ χρῶμα τῆς *εὐαισθησίας*.
— Βάλε ἀκόμα δέκα βδέλλες ἢ βγάλε δέκα αἵματα, νὰ κάμῃς τὸ χρῶμα τῆς *ἀναισθησίας*.

—

Τὸ ἄκρον ἄωτον κυνηγετικῆς ταχύτητος. Νὰ κυνηγᾷς κρατῶν εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὸ τουφέκι σου, καὶ εἰς τὴν ἄλλην καλάμι, δι' οὗ νὰ κτυπᾷς τοὺς θάμνους, ὅπως πετῶσι τὰ ὀρτύκια. Νὰ σηκωθῇ τὸ ὀρτύκι. Νὰ πετάξῃς τὸ τουφέκι καὶ νὰ σκοπεύσῃς μὲ τὸ . . . καλάμι.

Bec.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ.

Eastbourne.

(Ἴδε ἀριθ. 363.)

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἅπαντες ἐγκαταλείπουσι τὰ ξενοδοχεῖα ἢ τὰς οἰκίας, καὶ συρρέουσιν εἰς τὴν μαγευτικὴν παραλίαν. Ἡ παραλία τοῦ Eastbourne δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μία ἐκ τῶν ῥωμαντικωτέρων καὶ κομψοτέρων συνάμα. Κατὰ πρῶτον συνίσταται ἐκ τινος γοητευτικῆς καὶ δροσερᾶς ἐκτάσεως κεκαλυμμένης διὰ μικρῶν ποικιλοχρόων καὶ στιλβόντων ψηφιδίων, ἐφ' ὧν κυλύονται ἐπαγωγῶς καὶ ἐμμελῶς αἱ ἀφρώδεις κορυφαὶ τῶν κυμάτων. Ἄνωθεν τῆς ἐκτάσεως ταύτης ὑπάρχει ὡραῖον κανονικώτατον κρηπίδωμα, χρησιμεῦον ὡς περίπατος, ἐφ' οὗ ἀναπαυτικώτατα ἐδῶλια εἶναι παρατεταγμένα. Ὑπὲρ τὸ κρηπίδωμα τοῦτο ὑπάρχει ἕτερον κρηπιδωτὸν ὕψωμα, ἐκτεινόμενον ἐπίσης παραλλήλως τῆς παραλίας, καὶ ἀποτελοῦν ἕτερον περίπατον, ὅστις προτιμᾶται ἕνεκα τῆς θέσεώς του. Παραλλήλως δὲ τοῦ τελευταίου τούτου περιπάτου χωριζομένη ἀπ' αὐτοῦ διὰ κιγκλίδων διαγράφεται εὐρυτάτη, ὁμαλωτάτη καὶ μακρὰ ὁδὸς ἡ καλουμένη Marine Parade. Ἐκεῖ παρατάσσονται εὐρύθμως, αἱ μεγαλοπρεπέστεραι οἰκίαι τῆς πόλεως, ὧν αἱ πλεῖσται ἔχουν μεταβληθῇ εἰς εὐρύτατα καὶ καλλιτεχνικώτατα ξενοδοχεῖα. Εἰς τὸν ἐρχόμενον ἐκ Λονδίνου αἱ περικαλλεῖς ἐκεῖναι οἰκίαι, αἱ καθαρώταται καὶ στίλβουσαι κατ' ἀντίθεσιν τῶν μελανῶν οἰκοδομῶν τῆς πρωτευούσης, παρέχουσι ψυχαγωγικώτατον θέαμα, μὲ τὰς κανονικὰς πλευράς των, τὰς ἰσοϋψεῖς στέγας των, τὰς κομψὰς θυρίδας των, καὶ τοὺς μακροὺς ἐξώστας των ἐπιχαρίτως καλυπτομένους ὑπὸ ἀναλόγων στεγασμάτων παρεμφερῶν πρὸς ἐκτεταμένα ἀετώματα. Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς παραλίας παρατηρεῖται ὡραῖόν τι ὕψωμα ἐξικνούμενον διὰ ψηφιδοστρώτου ἑλικοειδοῦς ἀτραποῦ εἰς οὗ τὴν περιφερικὴν κορυφὴν παρατάσσονται ἐδῶλια, ἐφ' ὧν καθήμενός τις, ἀπολαμβάνει ἀναψυχὴν, θαλασσίαν αὔραν, καὶ ἰδίως τοῦ γενικοῦ θεάματος τῆς παραλίας. Τὰς διαδοχικὰς ζώνας αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν περίπατον τῆς θαλάσσης συνδέουσι διάφοροι κλίμακες, μαγευτικώταται δὲ σειραὶ θάμνων ἀποτελουμένων ἰδίως ἐκ τῆς πυκνῆς καὶ βαθυπρασίνου ἁλμερείκης παρατάσσονται εἰς τὰς ἄκρας τῶν μακρῶν τούτων ζωνῶν· ἅπασα δὲ αὕτη ἡ καλλιτεχνικωτάτη καὶ ἐντελεστάτη διασκευὴ τῆς παραλίας, ὀφείλεται εἰς τὴν μέριμναν καὶ τὴν φροντίδα τοῦ εὐγενοῦς Δουκὸς τοῦ Devonshire, μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀρετῶν τοῦ ὁποίου διακρίνεται ἡ καλαισθησία.

* * *

Καὶ τὴν κομψὴν ἐκείνην, ποικίλην, δροσερὰν, ποιητικὴν παραλίαν ἀπὸ πρωΐας πληροῦσιν εὔθυμα πλήθη. Ἡ δὲ πρώτη σκηνὴ, καθ' ἣν τὰ πλήθη ταῦτα δρῶσιν εἶναι ἡ τῶν λουτρῶν, ἅτινα ἐν Ἀγγλίᾳ δύνανται νὰ δώσωσιν εἰς πάντα ξένον πολλὰς περιεργείας αἰτίας. Ἀντὶ λουτρώνων ὑπάρχουσιν αἱ λεγόμεναι *Μηχαναί*, (Machines), συνισταμέναι ἐξ ἑνὸς ξυλίνου φορείου, παρεμφερὲς πρὸς μικρὸν δωμάτιον, καὶ στηριζόμενον ἐπὶ τεσσάρων ἐπίσης ξυλίνων τροχῶν, οἵτινες δίδουσιν εἰς τὸ παράδοξον τοῦτο σύνολον τὸ σχῆμα ἁμάξης. Αἱ *μηχαναὶ* αὗται ἔχουσι δύο θύρας καὶ δύο κλίμακας, μίαν πρὸς τὴν παραλίαν δι' ἧς εἰσέρχονται, καὶ ἑτέραν πρὸς τὴν θάλασσαν, δι' ἧς εἰσδύουσιν ἐν αὐτῇ, ἐπειδὴ δὲ ἡ θάλασσα εἶναι ἀβαθὴς, σύρονται εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ὑπὸ ἵππων εἰς οὓς ἀνατίθεται ἡ τοιαύτη ἐνασχόλησις. Οὐδεμία διαφορὰ παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν κινητῶν τούτων θαλάμων ἀναλόγως τοῦ φύλου, ἡ μόνη δὲ διάκρισις συνίσταται εἰς τὴν ἐκλογὴν ἰδιαιτέρου μέρους διὰ τὰς γυναῖκας, μὴ ἀπέχοντος ἐν τούτοις πολὺ τῆς θέσεως τῶν

ἀνδρῶν. Ἐν γένει τὰ λουτρὰ γίνονται εἰς τὸ κυριώτερον μέρος τῆς παραλίας, ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν γενικὸν περίπατον, ὅστις πάντοτε εἶναι πλήρης διαφόρων θεατῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, μετὰ θαυμαστῆς ἀφελείας προσβλεπόντων καὶ κρινόντων τοὺς πλέοντας, ὧν ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀπάθεια ἐνώπιον τῆς γενικῆς ἐκείνης θέας εἶναι ἀξιοσημείωτος. Ἡ μόνη ἐσθὴς, ἣν οἱ ἄνδρες φέρουσιν ἐν τῇ θαλάσσῃ, εἶναι μικρά τις περισκελὶς προσδεομένη περὶ τὴν ὀσφύν. Οὕτω τὰ λευκὰ, κανονικώτατα, μυώδη ἐντελῆ σώματα τῶν Βρεταννῶν ἀναδείκνυνται στίλβοντα ἐν τῷ ὕδατι ἐν ὅλῃ των τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, παρέχοντα ἐξαίσιον θέμα καλλιτεχνικῆς μελέτης. Ἕκαστος ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ βρεταννικὴ φυλὴ ὡς πρὸς τὴν ῥυθμικὴν καὶ κομψὴν διάθεσιν τοῦ σώματος ἀντικατέστησε μόνη τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν, βλέπων δέ τις ἐταστικῶς τὰ σώματα τῆς φυλῆς ταύτης ἐννοεῖ ὅτι τὸ ἡδυπαθὲς ἄγαλμα τοῦ Ἀντίνου ἢ τοῦ Ὀλυμπίου Ἑρμοῦ τὰ ἐξαίσια μέλη δὲν ἦσαν πλάσματα τῆς ποιητικῆς φαντασίας τῶν καλλιτεχνῶν, ἀλλ' ἦσαν ἐντελέστατα ἀποτυπώματα τῶν ἀθλουμένων σωμάτων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἣτις ἤρχετο ν' ἀναγεννᾶται ἐν τοῖς ἀπογόνοις τῆς θαλασσοκράτορος νήσου. Ἡ καλλιτεχνικὴ αὕτη σπουδὴ δικαιολογεῖ τὸ πλῆθος τῶν παρευρισκομένων καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἐν τῇ ἀκτῇ, καὶ θεωμένων ἐν παρατάσει τὰς διαφόρους κινήσεις τῶν λουομένων. Δυστυχῶς ὑπάρχουσι καὶ περιστάσεις αἵτινες ἀποτόμως διακόπτουσι τὴν εὐγενῆ ἐκείνην σπουδὴν, ἣν μεταβάλλουσιν ἰδίως παρὰ τῷ ὡραίῳ φύλῳ εἰς αἰφνιδίαν ἀποτροπίασιν, βαθύτατον ἐρύθημα καὶ ἀναπέτασιν τῶν ῥιπιδίων. Τοιαῦται φρικώδεις περιστάσεις εἶναι ὅταν, διαρκούντων τῶν σφοδρῶν καὶ ζωηρῶν κινημάτων ὁρμητικοῦ τινος καὶ ἐπιμόνου κολυμβητοῦ, ἡ περισκελὴς διασπᾷ τὰς ἁλύσσεις τῆς δουλείας, καὶ ἀποχωριζομένη τῶν τυράννων της ἐπιπλέει ἀνεξάρτητος εἰς τὰ κύματα δίκην σημαίας ἐλευθερίας. Ἡ φιλελεύθερος αὕτη πρᾶξις ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ ἦτο πολὺ ἐπίψογος, ἐὰν δὲν ἔδιδε τὸ κακὸν παράδειγμα τῆς ἀνυποταξίας καὶ εἰς ἄλλα τινὰ ὑποτεταγμένα ἀντικείμενα, ὧν ἡ ἀπότομος καὶ θρασεῖα ἀνάκυψις ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων, ἀναγκάζει τὰς παρὰ τὴν ἀκτὴν θεωμένας αἰδήμονας καὶ θρησκευτικωτάτας Ἀλβιονίδας ν' ἀρίνωσι κραυγὴν ῥρίκης καὶ ἀπεχθείας καὶ νὰ ὑποχωρῶσιν ἀτάκτως. Τὸ περιεργότερον εἶναι ὅτι αἱ συνέπειαι τοῦ Ἀδαμιαίου τούτου ἐπεισοδίου συνήθως δὲν περαιοῦνται ἐνταῦθα, καθότι ἐὰν ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς σκηνῆς ταύτης οὐδεμίαν προσοχὴν δώσῃ εἰς τὸ συμβὰν, καὶ ἀντὶ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἔλλειψίν του ἐξακολουθεῖ πλέων πλησίστιος, τότε προσκαλεῖται εἰς τὴν ἀκτὴν αὐστηρόμορφός τις ὑπάλληλος, ὅστις σημειοῖ τὸν ἀριθμὸν τῆς *Μηχανῆς* ἐξ ἧς κατῆλθεν ὁ ἀμελὴς ἐκεῖνος κύριος, οὗτινος τὸ βαλάντιον μετά τινα καιρὸν γίνεται ἐλαφρότερον κατὰ 16 σελήνια, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ πρόστιμον τῆς ἀδιαφορίας ἢ ἀπροσεξίας του. Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἔχει τόσῳ μείζονα πρακτικὴν σημασίαν καθ' ὅσον θῦμά του ἐγένετο καὶ ἀνταποκριτής τις τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*, ὅστις πρὸς πεῖσμα τῶν πενταετῶν νομικῶν σπουδῶν του, ἠγνόει ἐντελῶς τὸν ἐγκληματικὸν καὶ κολάσιμον χαρακτῆρα τοῦ ἀνωτέρω ἐκτεθέντος γεγονότος.

(Ἕπεται συνέχεια)

Timeson.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ Β' ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Περὶ τῶν προσφορωτέρων προφυλακτικῶν μέσων ἀπὸ τῶν ὀξέων νοσημάτων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων,

παρὰ τοῖς παισίν.

ὑπὸ

τοῦ ἰατροῦ A. ZINNH.

—

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 363 καὶ τέλος).

Τὴν χρῆσιν τῆς φλανέλλας θεωροῦμεν ἀναπόφευκτον μὲν παρὰ τοῖς παισὶν ἀπὸ 0—5 ἐτῶν ἐν ὥρᾳ χειμῶνος καὶ κατὰ τοὺς ἐαρινοὺς μῆνας, τὰ μάλιστα δὲ ὠφέλιμον εἰς ἅπαντα τὸν μετ' ἔπειτα βίον.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν γνώμην ἰατρῶν τινων φρονούντων, ὅτι δέον νὰ συνειθίζωμεν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τοὺς παῖδας εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἐπιδράσεις ἐξάγοντες αὐτοὺς ἐν παντὶ καιρῷ, ἐνδύοντες αὐτοὺς μὲ τ' αὐτὰ ἐνδύματα καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, μὴ προφυλάσσοντες αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ῥευμάτων τοῦ ἀέρος κτλ., διστάζομεν ν' ἀποδεχθῶμεν αὐτήν· διότι ἡ σκληραγωγία αὕτη ἐπιτυγχάνει μὲν πολλάκις παρὰ τοῖς βρέφεσι τῶν χωρίων, ἔνθα αἱ ὑγιειναὶ συνθῆκαι εἰσὶ πολλάκις βελτίονες τῶν τῶν πόλεων καὶ ἔνθα τὰ βρέφη γεννώμενα ὑπὸ γονέων εὐρώστων εἰσὶν ἕξεως ἰσχυρᾶς καὶ δύνανται ἑπομένως ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὴν ἀγωγὴν ταύτην, ἀλλὰ παρὰ τοῖς βρέφεσι τῶν πόλεων καὶ ἰδίως τῶν μεγαλοπόλεων, τὰ ὁποῖα γεννῶνται καὶ ζῶσιν ὑπὸ συνθήκας ἐν πολλοῖς πλημμελεῖς, ἐντεῦθεν δὲ εἰσὶ τὰ πολλὰ ἕξεως ἀσθενοῦς καὶ ἀναιμικὰ, ἡ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων σκληραγωγία, φρονοῦμεν ἀδιστάκτως, θέλει ἀποβῇ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀλεθρία. Ἀπόδειξις τρανωτάτη τούτου ἔστω τὸ ἐξῆς ἀξιοσημείωτον γεγονός, ὅτι παρ' αὐτοῖς ἀκριβῶς τοῖς βρέφεσι τῶν ἐργατικῶν τάξεων, τὰ ὁποῖα εἰσὶ πάντη ἀνεπαρκῶς ἐνδεδυμένα δι' ἔνδειαν καὶ ἐκτεθειμένα εἰς τὰς ἐπιδράσεις τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τὰ ῥεύματα τοῦ ἀέρος, ἑπομένως κατ' ἀνάγκην ὑποβεβλημένα εἰς τὴν σκληραγωγίαν, πάντοτε καὶ ἀπανταχοῦ συμβαίνει ἡ μείζων καταστροφὴ ἐκ νοσημάτων ὀξέων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Ἄλλως τε δὲ φρονοῦμεν, μετὰ τοῦ προαναφερθέντος Γαλάτου συναδέλφου ἡμῶν, K. Bergeret, ὅτι ὀφείλομεν μὲν νὰ συνειθίζωμεν τοὺς παῖδας εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἐπιδράσεις, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος νὰ σπεύδωμεν εἰς τοῦτο. Ἂς περιμείνωμεν νὰ παρέλθωσι τὰ πέντε πρῶτα ἔτη τῆς ἡλικίας, τὰ μᾶλλον ἐπικίνδυνα εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἀκολούθως ἔχομεν μέχρι τῆς τελείας ἀναπτύξεως τῶν παίδων πολλὰ ἔτη, καθ' ἃ δυνάμεθα νὰ σκληραγωγήσωμεν αὐτούς· διότι ἐν ἀληθείᾳ οὔτε λογικὸν εἶναι οὔτε φιλάνθρωπον νὰ θέλωμεν νὰ ὑποβάλλωμεν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἅπαντα ἀνεξαιρέτως τὰ βρέφη εἰς τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν, ἀφοῦ ἡ καθημερινὴ παρατήρησις ἀποδεικνύει, ὅτι ἄλλα μὲν ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἐκ γενετῆς ἕξεως ἰσχυρᾶς, ἄλλα δὲ, τὰ πλεῖστα, ἀσθενοῦς, σχεδὸν τὰ πάντα ἐξ ἰδιοσυστασίας ἀναιμικὰ καὶ κατ' ἀκολουθίαν εὐπρόσβλητα ὑπὸ τοῦ ψύχους.

Ἀλλ' ἆρά γε ἡ ψυχρολουσία δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ δυσπαθέστερον τὸ σῶμα εἰς τὰς ἐπιδράσεις τῆς ἀτμοσφαίρας ; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπαντῶντες λέγομεν, ὅτι ἡ διὰ ψυχροῦ ὕδατος πλύσις τοῦ σώματος

κατὰ τὰ πρῶτα πέντε ἔτη τῆς ζωῆς εἶνε, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, τὰ μάλιστα ἐπικίνδυνος καὶ τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἡ ἡλικία τοῦ παιδὸς εἶναι μικροτέρα. Μόνον ἀπὸ τοῦ ἕκτου ἔτους ἡ ψυχρολουσία ἐφαρμοζομένη κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν μητρὸς νοήμονος δύναται ν' ἀποβῇ λυσιτελής· ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς ἡλικίας ταύτης τὸ ὑγιεινὸν τοῦτο μέσον μόνον παρὰ τοῖς παισὶ τῶν εὐπορουσῶν τάξεων τῆς κοινωνίας δύναται ἐπιτυχῶς νὰ ἐφαρμοσθῇ.

—

Πρὸς τῇ χρήσει τῆς κατάσαρκα φλανέλλας συνιστῶμεν ἰδιαζόντως καὶ τὰ ἑξῆς προφυλακτικὰ μέσα. Πρῶτον συμβουλεύομεν τὰς μητέρας νὰ μὴ ἐξάγωσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα πρὸ τοῦ τρίτου μηνὸς τῆς ἡλικίας ἐν ὥρᾳ χειμῶνος καὶ κατὰ τοὺς ἐαρινοὺς μῆνας Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον. Ἡ παρ' ἡμῖν ἐπικρατοῦσα συνήθεια, ἡ ἐπιβεβλημένη ὑπὸ τῆς θρησκείας νὰ ἐξέρχωνται τὸ πρῶτον τῆς οἰκίας αἱ μητέρες μετὰ τῶν νεογνῶν τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ, ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὸν ναόν, ὅπως λάβωσιν αὐταὶ καὶ τὰ τέκνα των τὴν εὐλογίαν παρὰ τοῦ ἱερέως, ἡ συνήθεια, λέγομεν, αὕτη εἶναι τὰ μάλιστα εὐεργετική, συμβουλεύομεν δὲ τὰς μητέρας νὰ ἀκολουθῶσιν αὐτὴν ἀπαρεγκλίτως· διότι ἕνεκα τῆς συνετῆς ταύτης συνηθείας ἡ θνησιμότης τῶν βρεφῶν παρ' ἡμῖν κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα τῆς ἡλικίας ἐκ νόσων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων εἶναι πολλῷ ἐλάσσων τῆς παρατηρουμένης ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα οἱ γονεῖς εἰσὶν ὑπόχρεοι ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ παρουσιάζωσι τὰ νεογνὰ ἐντὸς τῶν τριῶν πρώτων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἐνώπιον τοῦ ληξιάρχου πρὸς δήλωσιν καὶ νὰ φέρωσιν αὐτὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸν ναὸν πρὸς βάπτισιν.

Κατὰ τῆς σκληρᾶς ταύτης διατάξεως τοῦ νόμου, ἕνεκα τῆς ὁποίας πολλὰ κατ' ἔτος βρέφη ἐν Γαλλίᾳ προσβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ψύχους προπέμπονται εἰς τὸν Ἅδην, πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀληθὴς συνέστη σταυροφορία ἐξ ἰατρῶν, ἡγουμένης αὐτῆς τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων. Ἡ σύσσωμος αὕτη ἐξέγερσις τῶν ἰατρῶν ἤρξατο εὐτυχῶς ἀποφέρουσα τοὺς προσδοκωμένους καρπούς· διότι ἐν πολλαῖς πόλεσιν ἡ δήλωσις τῆς γεννήσεως καὶ ἡ βάπτισις τελοῦνται ἤδη κατ' οἶκον, οὐδεμία δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ εὐεργετικὴ αὕτη καινοτομία θέλει διαδοθῇ μετ' οὐ πολὺ ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώραν τῶν Γάλλων.

Δεύτερον συνιστῶμεν εἰς τὰς μητέρας νὰ μὴ ἐλαφρύνωσι διὰ μιᾶς τὰ ἐνδύματα τῶν παίδων ἅμα ὡς ἐπελθόντος τοῦ ἔαρος, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ συμβουλευόμεναι πάντοτε τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαίρας· διότι, ὡς προείρηται, τὸ ἔαρ παρ' ἡμῖν μ' ὅλην τὴν φαινομένην γλυκύτητα αὐτοῦ εἶναι τὰ μάλιστα ἐπίβουλον εἰς τὴν ὑγιείαν τῶν βρεφῶν ἕνεκα τῶν λίαν ἀποτόμων καὶ ἐπαισθήτων μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμοσφαίρας.

Νὰ μὴ ἐκθέτωσι τὰ τέκνα αὐτῶν πάντοτε μέν, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἅμα ὡς ἐγερθῶσι ἐκ τοῦ ὕπνου, εἰς τὰ ῥεύματα τοῦ ἀέρος. Τέταρτον ν' ἀποφεύγωσι τὴν ἐφ' ἁμαξιδων ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ κατὰ τοὺς ἐαρινοὺς μῆνας περιφορὰν τῶν βρεφῶν ἀνὰ τὰς πλατείας καὶ τὰς ὁδούς· διότι ἡ ἁμαξοφορία αὕτη ἐκπίθησι τὰ μάλιστα ταῦτα εἰς ψῦξιν. Πέμπτον συμβουλεύομεν τὰς μητέρας ἅμα ὡς τὰ βρέφη αὐτῶν πάθωσι βῆχα νὰ φυλάττωσι ταῦτα ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἐπελθόντος δὲ πυρετοῦ, νὰ καλῶσιν ἀνυπερθέτως τὸν ἰατρόν. Ἐὰν δὲ ἡ βὴξ εἶνε βραγχώδης, ὁμοιάζει δηλαδὴ πρὸς ὑλακὴν κυνός, ἡ παρουσία τοῦ ἰατροῦ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶναι ἀναγκαία· διότι μόνον ἡ ἔγκαιρος ἰατρικὴ συνδρομὴ δύναται πολλάκις ν' ἀποσοβήσῃ τὰς παρακολουθούσας τὸν ἐλαφρὸν βῆχα βαρείας παθήσεις τῶν βρόγχων καὶ τοῦ λάρυγγος. Ἰδιαιτέρως δὲ συνιστῶμεν εἰς τὰς μητέρας νὰ προφυλάττωσι τὰ τέκνα αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ψύχους, ὅταν πάσχωσιν ἰλαρὰν ἢ κοκκύτην· διότι ἡ ἐπερχομένη ἐπὶ τῶν νόσων τούτων βρογχοπνευμονία ἐπὶ τῶν πλείστων περιστάσεων, ὡς προείρηται, ἀποβαίνει παρὰ τοῖς βρέφεσι θανατώδης.

—

Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἡ πεῖρα ἔδειξεν ἡμῖν συντελεστικώτατα πρὸς προφύλαξιν τῶν βρεφῶν ἀπὸ τῶν ὀξέων νοσημάτων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων καὶ τὰ ὁποῖα ἔργον συνειδήσεως ἐπιτελοῦντες συμβουλεύομεν εἰς τὰς μητέρας. Εὐχόμεθα δὲ ἀπὸ καρδίας, ὅπως αὐταὶ ἐνθυμούμεναι πάντοτε τὴν ὀλιβερὰν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ θεραπευτικὴ ἐπὶ τῶν βαρέων νοσημάτων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παρὰ τοῖς βρέφεσι συχνάκις ἀποτυγχάνει, συμμορφῶνται ἀκριβῶς πρὸς τὰς εἰλικρινεῖς ταύτας συμβουλὰς ἡμῶν.

ΛΑΝΤΩ ΝΕΟΝ,

(Ἄμαξα)

ἢ καὶ ἐν χρήσει, ἀλλ' ἐν καλῇ καταστάσει,

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΠΡΟΣ ΑΓΟΡΑΝ.

Ἡ διεύθυνσις παρὰ τῷ Κ. Νεύτωνι Λάσκαρῃ, εἰς Σύρον.

Τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Νοεμβρίου ἐκδοθήσεται

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ «ΝΕΩΝ ΙΔΕΩΝ» ΤΟΥ 1883.

!!! ὀκτὼ χιλιάδες !!!

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΕΞΗΝΤΛΗΘΗΣΑΝ ΜΕΧΡΙΣ ΕΝΟΣ ΠΕΡΥΣΙΝ.

Παραγγελίαι πρὸς καταχώρισιν εἰδοποιήσεων καὶ λοιπῶν γίνονται δεκταὶ μέχρις τῆς 31 Ὀκτωβρίου

Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν *Διεύθυνσιν τῶν Νέων Ἰδεῶν*, ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 25 εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

ΣΦΑΙΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ

κατασκευῆς καὶ *διετοῦς* μόνον χρήσεως.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΝ ΣΥΡΑ

μεθ' ὅλων τῶν χρησίμων αὐτῷ, εἰς τιμὴν μετρίαν.

Ἡ διεύθυνσις παρὰ τῷ Κ. Νεύτωνι Λάσκαρῃ ἐν Σύρᾳ.